

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Patricie Adamičkové a soudkyň Mgr. Andrey Grycové a Mgr. Halky Hovorkové ve věci

žalobce: **[Jméno a Příjmení]**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Rostislavem Pekařem
sídlem Václavské náměstí 813/57, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 1 394 536 Kč, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. září 2025, č. j. 46 C 21/2025-207,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku o věci samé II a výroku o nákladech řízení III **potvrzuje**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 33 565,40 Kč k rukám právního zástupce žalobce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 23. září 2025, č. j. 46 C 21/2025-207, soud I. stupně zastavil řízení co do částky 120 517 Kč (výrok I), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 1 274 019 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok II) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).
2. Soud I. stupně takto rozhodl v pořadí druhým rozsudkem o žalobním požadavku na zaplacení částky 1 394 536 Kč z titulu náhrady škody v podobě ušlého zisku, který byl žalobci způsoben nezákonným trestním stíháním. Žalobce se svou žalobou ze dne 26. 4. 2021, v původním řízení vedeným u soudu I. stupně pod sp. zn. 46 C 90/2021, domáhal po žalované zaplacení celkové částky 7 601 047,30 Kč z titulu několika dílčích nároků za nezákonné trestní stíhání, když proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání v březnu 2013, které bylo skončeno až po 7 letech zprošťujícím rozsudkem, přičemž v době zahájení trestního stíhání byl žalobce mladým vrcholovým politikem. Jeho obvinění zcela zásadním způsobem narušilo pověst žalobce a ukončilo jeho politickou kariéru. Žalobce vedle náhrady nemajetkové újmy požadoval též ušlý výdělek ve výši 2 552 941 Kč založený na tvrzení, že nebýt trestního stíhání, stal by se žalobce jako xxx vítězné kandidátky xxx, kdy požadovaná částka je rozdílem mezi příjmem xxx ve volebním období xxx a skutečným příjmem žalobce v daném období, případně by se žalobce (v méně pravděpodobné situaci) stal xxx či (v ještě méně pravděpodobné situaci) by byl zvolen xxx (dále jen „xxx“).
3. Žalovaná žalobou uplatněné nároky neuznala a navrhla zamítnutí žaloby. Ve vztahu k nároku z titulu ušlého zisku uvedla, že žalobce se s ohledem na výsledky komunálních voleb v roce xxx stal pouhým neuvolněným xxx a od roku xxx v komunální politice nepůsobí. Skutečnost, že po volbách v roce xxx nezískal žádnou funkci ve výkonném orgánu, je výsledkem povolebního vyjednávání příslušných zástupců politických stran. Vedle žalobce žádný z členů xxx po volbách xxx nezískal funkci v xxx a strana zůstala v opozici.
4. Rozsudkem ze dne 14. 2. 2024, č.j. 46 C 90/2021-390, soud I. stupně mimo jiné nárok na náhradu ušlého zisku ve výši 2 552 941 Kč zamítl, k odvolání žalobce pak odvolací soud rozsudkem ze dne 26. 9. 2024, č.j. 58 Co 280/2024-421, ve vztahu k tomuto nároku rozhodl o zrušení rozsudku (v rozsahu částky 2 552 941 Kč) a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud se ve shora citovaném rozsudku ve vztahu k nároku z titulu ušlého zisku ztotožnil se soudem I. stupně, že nelze klást do příčinné souvislosti s naříkaným trestním stíháním ušlý zisk, který by žalobci vznikl, pokud by dosáhl pozice xxx, popřípadě xxx, neboť toto se odvíjelo od výsledku komunálních voleb v roce xxx. Shora uvedené však nelze aplikovat na pozici xxx. Odvolací soud vytkl soudu I. stupně, že se nezabýval konkrétními okolnostmi volby xxx po volbách xxx, tj. nejen jaká byla dosavadní praxe, ale jak bylo konkrétně tehdy postupováno, kdo navrhl kandidáta, případně kandidáty na tuto funkci, zda mezi nimi byl i žalobce, případně z jakého důvodu navržen nebyl, a jakou relevanci pro to mělo trestní stíhání žalobce. Odvolací soud uložil soudu I. stupně, aby vyzval žalobce postupem podle § 118a o. s. ř. k doplnění tvrzení ohledně požadavku na náhradu ušlého zisku ve vztahu k pozici xxx, tj. za jaké konkrétní období je požadován a v jaké výši, a uložil mu, aby se opětovně zabýval otázkou příčinné souvislosti vzniku této škody s trestním stíháním. Usnesením soudu I. stupně ze dne 12. 3. 2025, č.j. 46 C 90/2021-450, byl nárok žalobce na náhradu škody představující ušlý výdělek ve výši 2 552 941 Kč vyloučen k samostatnému projednání.
5. Podáním ze dne 16. 4. 2025 žalobce jednak upřesnil skutková tvrzení týkající se výše nároku, jednak vzal žalobu zpět co do částky 1 158 405 Kč, když žalovaná se zpětvzetím souhlasila podáním ze dne 9. 5. 2025. Usnesením ze dne 19. 5. 2025, č. j. 46 C 21/2025-170, soud I. stupně řízení co do částky 1 158 405 Kč zastavil. Podáním ze dne 19. 8. 2025 vzal žalobce žalobu částečně zpět co do částky 120 517 Kč, když žalovaná se zpětvzetím vyslovila souhlas na ústním jednání dne 23. 9. 2025, soud I. stupně proto řízení co do částky 120 517 Kč zastavil dle § 96 odst. 2, 4 o. s. ř.
6. Soud I. stupně po provedeném dokazování a na základě nesporných skutečností, jež vzal za svá skutková zjištění, učinil následující závěr o skutkovém stavu. Proti žalobci bylo vedeno trestní

stíhání pro zločin porušení předpisu o pravidlech hospodářské soutěže dle ustanovení § 248 odst. 2 a odst. 4 písm. a) tr. zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1 a 3 tr. zákoníku, kdy žalobce se jej měl dopustit jako xxx. Žalobce byl politicky exponovanou osobou, trestní stíhání jej zastihlo v pozici xxx a následně v pozici xxx. Žalobce byl po dvou nepravomocných odsuzujících rozsudcích k podmíněnému trestu odnětí svobody obžaloby pravomocně zproštěn. V důsledku trestního stíhání se žalobce nestal xxx a nedosahoval příjmů, kterých by dosahoval, pokud by byl do shora uvedené funkce zvolen. Po skončení trestního stíhání uplatnil svůj nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy u žalované. Ve vztahu k vyšší nároku pak odvolací soud v zájmu stručnosti odkazuje jednak na skutková zjištění soudu I. stupně týkající se výše odměny za funkci uvolněného xxx v rozhodném období pod bodem 20 odůvodnění rozsudku, jednak na skutková zjištění soudu I. stupně týkající se výše dosažených příjmů žalobce v rozhodném období uvedená pod body 22 až 31 rozsudku.

7. Po právní stránce soud I. stupně posoudil uplatněný nárok dle zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“) a § 2952 o. z. a dospěl k závěru, že žaloba je ve zbývající části nároku na ušlý zisk důvodná. Soud I. stupně konstatoval, že daný nárok je dle právní teorie i konstantní judikatury specifickým případem nároku na náhradu škody nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk, kdy rozhodnutí o zproštění obžaloby je rozhodnutím, které (byť nikoliv výslovně) „ruší“ účinky zahájeného trestního stíhání, a činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, ve smyslu zákona „nezákonným“ a zakládá tak nárok na náhradu škody. Soud I. stupně shledal i naplnění předpokladu existence ušlého zisku ve smyslu § 2952 o. z. a příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody v podobě ušlého zisku. Soud I. stupně na základě provedených listinných důkazů a svědeckých výpovědí dospěl k závěru, že volební výsledek xxx v komunálních volbách v roce xxx, kdy se tato strana stala nejsilnější opoziční stranou, odůvodňoval zvolení žalobce do funkce xxx, neboť v dané době platil úzus, že xxx byl zvolen člen nejsilnější opoziční strany. Žalobce byl svojí stranou do této funkce nominován a navrhnout ke zvolení na ustanovující schůzi dne xxx. Žalobce však zvolen nebyl, neboť byl trestně stíhán, přičemž žádný jiný důvod, aby se žalobce nestal xxx, dán nebyl. V řízení totiž bylo prokázáno, že nebýt trestního stíhání žalobce, tak by byl nejsilnější politickou stranou xxx respektován výše uvedený úzus a žalobce by byl zvolen xxx, jak potvrdili svědci [Osoba 1], a [Osoba 2]. Soud I. stupně neměl důvod pochybovat, že by žalobce funkci zastával celé volební období, a proto škodu vyčíslil za celé volební období, tj. od xxx do xxx, a to tak, že od příjmů, které by žalobce dosáhl při normálním běhu věci, tj. pokud by nebyl stíhán (4 192 691 Kč) odečetl skutečně dosažené příjmy žalobce (2 918 672 Kč). O nákladech řízení rozhodl dle § 146 odst. 2 ve spojení s § 142 odst. 2 o. s. ř.
8. Proti výroku II a III rozsudku podala včasné a přípustné odvolání žalovaná z důvodu nesprávného právního posouzení. Namítá, že žalobce uplatnil žalobou nárok na náhradu ušlého zisku, který odvozoval toliko z toho, že nebýt trestního stíhání, byl by zvolen xxx, pouze pro dokreslení uvedl, že kdyby se nestal xxx, byl by v málo pravděpodobném případě jen xxx, a ještě v méně pravděpodobném případě by se stal xxx. K oběma funkcím žalobce sice rozepsal výše hrubých příjmů, ale žádný konkrétní nárok na odškodnění vycházející ze zmařené pozice xxx v rámci žalobního petitu nevznesl. Do žalobního petitu se promítl pouze nárok na náhradu ušlého zisku za to, že se v důsledku trestního stíhání nestal xxx. Rovněž ani v rámci předběžného projednání nároku na ušlý zisk žalobce z těchto dvou málo pravděpodobných scénářů ničeho nežádal, když opět výslovně uvedl, že tyto málo pravděpodobné scénáře uvádí jen pro dokreslení. Skutečnost, že žaloba byla koncipována jako požadavek na náhradu ušlého zisku – příjmu xxx a že možnost získání postu xxx byla v uvedena pouze „pro dokreslení“ konstatoval v odůvodnění rozsudku ze dne 26. 9. 2024, č. j. 58 Co 280/2024-421, i odvolací soud, který zároveň uvedl, že požadavek na náhradu ušlého zisku z pozice xxx vznesl žalobce až v závěrečném návrhu, tedy 14. 2. 2024. Žalovaná tak vznesla námitku promlčení, když trestní stíhání žalobce bylo pravomocně skončeno

ke dni 13. 5. 2020 a navrhla, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že se žaloba zamítá a žalované byla přiznána náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.

9. Žalobce se k odvolání vyjádřil tak, že navrhuje potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Námitka promlčení není důvodná, neboť předmětný žalobní nárok byl předmětem řízení již od počátku, když byl uplatněn již v samotné žalobě a v tomto směru žalobce odkázal na odst. 71 až 73 žaloby. Požadavek na náhradu ušlého zisku byl konstruován ve 3 variantách, od dle žalobce nejpravděpodobnější, že by se stal xxx až po dle žalobce nejméně pravděpodobnou, stále však možnou variantou, že by se žalobce stal xxx. Tyto tři varianty dalšího působení žalobce v orgánech xxx se přitom navzájem vylučují, tj. žalobce nemohl být současně xxx, xxx či xxx, přičemž měsíční příjem xxx byl nejvyšší. Proto žalobce požadovanou částku náhrady škody z titulu ušlého výdělku následně vyčíslil v maximálním možném rozsahu. Tímto vyčíslením však žalobce nepopřel variantnost skutkových tvrzení, na kterých založil svůj žalobní návrh na náhradu ušlého výdělku, který byl z tohoto důvodu záměrně uveden bez specifikace funkce. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozsudku, soud I. stupně se neztotožnil s žalobcovým hodnocením relativní pravděpodobnosti výše uvedených tří variant a při výpočtu ušlého výdělku vyšel z varianty, že by se žalobce stal xxx. Žaloba byla podána dne 26. 4. 2021, tudíž nárok není promlčen, neboť trestní stíhání žalobce bylo pravomocně skončeno ke dni 13. 5. 2020. Žalovaná účelově dezinterpretuje obsah žaloby i výraz „pro dokreslení“, kdy podle slovníků českého jazyka jde o doplnění popisu. Žalobce zrekapituloval průběh řízení, kdy poukázal jednak na skutečnost, že soud I. stupně se od samého počátku řízení v rámci dokazování sám aktivně dotazoval jak svědků, tak žalobce v rámci jeho účastnického výslechu, na skutečnosti týkající se pozice xxx, jednak na kasační rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 26. 9. 2024, č. j. 58 Co 280/2024-421, který rovněž považoval nárok na náhradu ušlého zisku plynoucího z funkce xxx za uplatněný v žalobě. V tomto směru poukázal na odůvodnění odvolacího soudu (pod body 21 až 24 citovaného rozsudku), kdy odvolací soud mimo jiné vytkl soudu I. stupně, že ve vztahu k požadavku ušlého zisku, kterého by žalobce dosáhl v pozici xxx, byl rozsudek soudu I. stupně nepřezkoumatelný pro nedostatek důkazů. Naopak, pokud by odvolací soud měl za to, že nárok na náhradu ušlého zisku plynoucího z funkce xxx nebyl předmětem řízení vůbec, pak by toto uvedl a rozsudek by jako věcně správný potvrdil, případně pokud by měl za to, že jej žalobce uplatnil až v průběhu řízení, pak by musel soudu I. stupně vytknout, že nerozhodl o (ne)připuštění změny žaloby. V rámci řízení byla od samého počátku dodržena i tzv. totožnost skutku, přičemž předmětný nárok uplatnil žalobce též v rámci předběžného projednání se žalovanou.
10. Odvolací soud přezkoumal z podnětu včasného a přípustného odvolání napadený rozsudek včetně předcházejícího řízení dle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
11. Dle § 5 OdpŠk: *„Stát odpovídá za podmíněk stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.“*
12. Dle § 7 OdpŠk: *„Právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.“*
13. Dle § 8 odst. 1 OdpŠk: *„Nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.“*
14. Dle § 32 odst. 1, 2 OdpŠk: *„(1) Nárok na náhradu škody podle tohoto zákona se promlčí za tři roky ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Je-li podmínkou pro uplatnění práva na náhradu škody zrušení rozhodnutí, běží promlčecí doba ode dne doručení (oznámení) zrušovacího rozhodnutí. (2) Nejpozději se nárok promlčí za deset let ode dne, kdy poškozenému bylo doručeno (oznámeno) nezákonné rozhodnutí, kterým byla způsobena škoda; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

15. V daném případě lze konstatovat, že soud I. stupně učinil po provedeném dokazování správná skutková zjištění, řádně zhodnotil provedené důkazy a po právní stránce věc zcela správně posoudil. Soud I. stupně tak dospěl ke správnému právnímu závěru ohledně naplnění předpokladů odpovědnosti žalované za škodu, když shledal kumulativní naplnění všech předpokladů, a to (i) existence nezákonného rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání žalobce, které skončilo pravomocným zproštěním obžaloby, (ii) existence vzniku škody v podobě ušlého zisku (příjmu) vztahujícího se k pozici xxx, do níž by byl žalobce, nebýt trestního stíhání, zvolen, tj. (iii) existence příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody. Soud I. stupně v souladu s konstantní judikaturou stanovil správně i výši žalobního nároku, ostatně v tomto směru neměla žalovaná žádné odvolací námitky.
16. Jedinou odvolací námitkou žalované je námitka promlčení, kterou žalovaná uplatnila právě až v odvolacím řízení. Judikatura Nejvyššího soudu je ustálena v názoru, že námitku promlčení lze vznést kdykoli v průběhu řízení až do jeho pravomocného skončení, tedy i v odvolacím řízení, přičemž námitku promlčení uplatněnou až v odvolacím řízení nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 205a o. s. ř., neboť nemá charakter skutkového tvrzení, nýbrž jde o námitku, která má hmotněprávní důsledky projevující se v tom, že byla-li vznesena důvodně, došlo k zániku nároku, tj. subjektivní právo přestalo být vznesením námitky promlčení vynutitelné. Při posuzování důvodnosti námitky promlčení vznesené až v odvolacím řízení však nelze přihlížet k novým skutečnostem a důkazům, které nelze v odvolacím řízení přípustně uplatnit s ohledem na zásadu neúplné apelace (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. 33 Odo 631/2004, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2008, sp. zn. 32 Cdo 4291/2007, rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 1. 2021, sp. zn. 31 Cdo 1475/2020, jenž byl uveřejněn pod číslem 58/2021 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 5. 2015, sp. zn. 28 Cdo 4824/2014).
17. Odvolací soud se zabýval důvodností námitky promlčení a dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobní nárok není promlčen. V dané věci jde o nárok na náhradu majetkové škody způsobené nezákonným trestním stíháním, tudíž v souladu s § 32 odst. 1, 2 OdpŠk je dána subjektivní promlčecí doba 3 let a objektivní promlčecí doba 10 let. V daném případě byl žalobce zproštěn obžaloby rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2020, č. j. 10 T 8/2014-14491, kdy mezi účastníky řízení bylo nesporné, že tento nabyl právní moci dne 13. 5. 2020. Žalobce pak podal žalobu k soudu I. stupně dne 26. 4. 2021, tudíž pro posouzení námitky promlčení je zásadní, zda žalobce předmětný žalobní nárok na náhradu škody ve formě ušlého zisku odvíjející se od pozice xxx uplatnil již v žalobě. Z obsahu spisu (zejména samotné žaloby) je dle odvolacího soudu zřejmé, že žalobce nárok na náhradu ušlého zisku vymezil v samotné žalobě, a to ve třech variantách (ve vztahu ke 3 pozicím) s uvedením, kterou variantu (získání konkrétní pozice) považoval žalobce za nejpravděpodobnější. Žalobce z tohoto titulu požadoval původně částku 2 552 941 Kč, když po skutkové stránce dovozoval, že nebýt trestního stíhání, pak by žalobce jakožto xxx kandidátky xxx po volbách obsadil s největší pravděpodobností pozici xxx, případně pozici xxx či pokud by xxx zůstala v opozici, což považoval za nejméně pravděpodobnou situaci, alespoň pozici xxx. Ve vztahu k těmto třem pozicím již v žalobě uvedl výši příjmů spjatých s danou pozicí, přičemž výše nároku na ušlý zisk v případě jednotlivých variant dosahovala různé výše, kdy dle žalobce nejméně pravděpodobné variantě (xxx) by odpovídal nejnižší nárok, naopak nejvyšší nárok (ve výši 2 552 941 Kč) by odpovídal pozici xxx. Logicky pak žalobní požadavek na zaplacení ušlého zisku odpovídal nejvyšší částce ušlého zisku, neboť nižší částky jsou v této zahrnuty, což však neznamená, že by žalobce žalobou uplatnil pouze nárok na náhradu ušlého zisku související pouze s pozicí xxx, neboť tento závěr by byl v rozporu se skutkovým vymezením nároku.
18. Ostatně stejný právní názor je zřejmý i z odůvodnění rozsudku odvolacího soudu ze dne 26. 9. 2024, č. j. 58 Co 280/2024-421, který o předmětném žalobním nároku rozhodoval poprvé, kdy odvolací soud konstatoval, že soud I. stupně měl s ohledem na koncipování žaloby (užití pojmu „pro dokreslení“ ve vztahu k pozicím xxx a xxx) vést žalobce k upřesnění požadavku na náhradu

ušlého zisku, a to tak, aby dal jednoznačně najevo, že požaduje ušlý zisk minimálně na pozici xxx, což žalobce jednoznačně vyjádřil v podstatě až v závěrečném návrhu. Odvolací soud ve shora citovaném rozsudku dále konstatoval, že pokud soud I. stupně nevedl žalobce k upřesnění tvrzení ohledně žalobního požadavku - ušlého zisku na postu xxx, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a pokud se pak dostatečně nezabýval možností žalobce získat tento post xxx, je napadený rozsudek rovněž nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaná v rámci odvolání desinterpretovala závěry odvolacího soudu vyjádřené ve shora citovaném rozsudku, když není pravda, že by tento v citovaném rozsudku konstatoval, že žalobce vznesl požadavek na náhradu ušlého zisku z postu xxx až dne 14. 2. 2024 v rámci svého závěrečného návrhu. Odvolací soud pouze konstatoval, že tohoto dne (14. 2. 2024) žalobce tím, že jednoznačně potvrdil, že požaduje ušlý zisk minimálně na pozici xxx, odstranil dílčí nejednoznačnost žaloby týkající se tohoto žalobního požadavku. Rozhodně tak nelze dovozovat, že žalobní nárok na náhradu ušlého zisku z pozici xxx byl žalobcem uplatněn až dne 14. 2. 2024, tedy že by tohoto dne žalobce učinil návrh na rozšíření žaloby v tomto směru, jak nesprávně dovozuje žalovaná. V takovém případě by totiž odvolacím soudem ve shora citovaném rozsudku muselo být soudu I. stupně vytknuto a uloženo, aby o takovém návrhu na rozšíření žaloby rozhodl. Namísto toho však odvolací soud v citovaném rozsudku výslovně uložil soudu I. stupně, aby žalobce postupem dle § 118a o. s. ř. vyzval, za jaké konkrétní období je tento žalobní nárok požadován a v jaké výši, a poté aby se opětovně zabýval otázkou příčinné souvislosti mezi vznikem tvrzené škody a nezákonným rozhodnutím.

19. Lze tak uzavřít, že jelikož byl žalobní nárok na náhradu ušlého zisku odvíjející se od pozice xxx uplatněn již v žalobě, nárok promlčen není a odvolací námitka žalované není důvodná. Z tohoto důvodu tak odvolací soud postupem dle § 219 o. s. ř. napadený rozsudek ve výroku o věci samé II potvrdil, když věcně správným shledal i nákladový výrok III.
20. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy žalobce byl v odvolacím řízení plně úspěšný a má tedy právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Náklady žalobce v celkové výši 33 565,40 Kč sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 bod 6 a § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 1 274 019 Kč za 2 úkony právní služby (vyjádření k odvolání žalované ze dne 16. 12. 2025 a účast na ústním jednání odvolacího soudu dne 11. 2. 2026) ve výši 13 420 Kč/úkon, včetně 2 paušálních náhrad výdajů po 450 Kč dle § 13 odst. 1, 4 a. t. a z 21% DPH ve výši 5 825,40 Kč. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř., a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Praha 11. února 2026

Mgr. Patricie Adamičková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.